

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 318/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoKR 3/2014-128 z 5. mája 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] odmieta
pre neprípustnosť.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 CoKR 3/2014-128 z 5. mája 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalovanej účastníčkou súdneho konania o určenie pravosti prihlášok obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobcovia“), v ktorom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 23 Cbi 4/2012-70 z 20. novembra 2012 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcov krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu zmenil tak, že na prihlášky žalobcov sa v konkurznom konaní prihliada.

Sťažovateľka podrobne opisuje svoj postup v konkurznom konaní obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“) pri prihlasovaní pohľadávok žalobcami, ktorý z jej strany vyústil k doručeniu oznámení o zániku postavenia účastníka konkurzného konania podľa § 27 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Poukazuje na doručenie podnetu najväčšieho veriteľa úpadcu na popretie pohľadávky veriteľa [REDAKOVANÉ] v celej uplatnenej výške a čiastočné popretie pohľadávky veriteľa [REDAKOVANÉ], zastúpenej konateľom [REDAKOVANÉ], ktorý je zároveň konateľom úpadcu, ako aj na obsah znaleckého posudku vzťahujúceho sa na popreté pohľadávky žalobcov objednaného od znaleckej organizácie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

Následne rekapituluje obsah rozsudku okresného súdu, odvolania žalobcov, vlastného vyjadrenia k odvolaniu žalobcov, ako aj obsah napadnutého rozsudku krajského súdu.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľka uvádza, že krajský súd konal v rozpore s § 214 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) obligatórne nariaďujúceho pojednávania, pretože pojednávania v danej veci vyžadoval dôležitý verejný záujem, pričom uvedeným „faktickým postupom porušil ústavné právo na spravodlivý proces zahŕňajúce právo na verejné prerokovanie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR... Odvolací súd svojim procesným postupom porušil ústavné právo sťažovateľa tým, že sťažovateľovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, porušil dvojinštančnosť v konaní, keďže ako uviedol, súd prvého stupňa mal najprv rozhodnúť o tom, či sa prihliada alebo neprihliada na podané prihlášky veriteľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pričom proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa by bola zachovaná možnosť podať opravný prostriedok obom stranám.“. Poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 7. septembra 2010 sp. zn. 5 Cdo 131/2009 sťažovateľka uvádza, že predpokladom „toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom... Odvolací súd konštatoval, čo sa týka predmetu sporu, že súd prvého stupňa nesprávne v úvodnej časti samotného rozsudku označil predmet sporu ako určenie pravosti prihlášok. Poukázal na to, že súd musí posudzovať podanie žaloby podľa jej obsahu /§41 ods.2 O. s. p./ . Z obsahu predmetnej žaloby jednoznačne vyplýva, že správca na prihlášky žalobcov neprihliadal, a preto o tomto predmete sporu bolo potrebné aj rozhodnúť. Preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu podľa § 221 ods. 1 pís. f/ O. s. p. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. /§ 221 ods.2 O. s. p./.“

K splneniu podmienok prípustnosti sťažovateľka uvádza, že proti napadnutému rozsudku nie je prípustné odvolanie a v zmysle § 198 ods. 1 zákona o konkurze ani

dovolanie a mimoriadne dovolanie, a preto o namietanom porušení označených práv má právomoc rozhodnúť ústavný súd.

Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby svojím rozhodnutím vyslovil porušenie základného práva „na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl.46 ods.1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3CoKR/3/2014-128 z. d. 5.5.2014“, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu alebo krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konanie pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predpisov každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 238 ods. 1 OSP je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 198 ods. 1 zákona o konkurze súd v konaní podľa tohto zákona rozhoduje uznesením. Proti uzneseniu vydanému v konkurznom konaní, v reštrukturalizačnom konaní alebo v konaní o oddlžení je dovolanie prípustné, len ak to ustanovuje tento zákon. Dovolanie ani mimoriadne dovolanie proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje nesprávnosť výkladu sťažovateľky, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nebolo proti napadnutému rozsudku krajského súdu prípustné. V zmysle § 198 ods. 1 zákona o konkurze totiž nie je dovolanie prípustné len proti uzneseniu vydanému v konkurznom konaní. Napadnutý rozsudok však nebol vydaný v konkurznom konaní, ale v samostatnom konaní vedenom pod osobitnou spisovou značkou, ktorého predmetom bol v zmysle § 80 písm. c) OSP návrh na určenie, či sa na prihlášky žalobcov prihliada alebo neprihliada. Toto samostatné, aj keď súvisiace konanie bolo iniciované žalobcami potom, ako v konkurznom konaní na základe oznámenia sťažovateľky ako správkyne konkurznej podstaty stratili žalobcovia v zmysle § 27 zákona o konkurze postavenie účastníkov konania. Podľa názoru ústavného súdu § 198 ods. 1 zákona o konkurze na daný prípad zjavne nedopadá aj preto, že v predmetnom konaní nebolo vydané uznesenie, ako s tým označené ustanovenie zákona o konkurze počíta, ale rozsudok. Možnosť uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov v tzv. incidenčných konaniach pripúšťa nielen súdna prax najvyššieho súdu (pozri napríklad sp. zn. 2 MOBdo 4/2009, 5 Obdo 45/2010, 5 Obdo 46/2011, 2 Obdo 3/2012), ale akceptuje ju aj samotný ústavný súd (m. m. III. ÚS 572/2013).

Z obsahu sťažovateľkou prezentovaných námietok vyplýva, že vydaním napadnutého rozsudku bez nariadenia pojednávania mala jej byť krajským súdom odňatá možnosť konať pred súdom, čo je však obsahom dovolacieho dôvodu ustanoveného v § 237 písm. f) OSP. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a pod.). Odborná literatúra (napríklad Krajčo J. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. I. diel. Bratislava : Eurounion, spol. s. r. o., 2006.) ako aj judikatúra najvyššieho súdu sa zhoduje v názore, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na povahu predmetu konania. Táto zásada je však obmedzená len na prípady, ak rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd vymenovaných v § 237

ods. 1 písm. a) až g) OSP a nejde o rozhodnutie vydané v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu (§ 237 ods. 2 OSP).

Pri takto formulovanej námietke teda sťažovateľka mala právo podať proti napadnutému rozsudku dovolanie podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, čo však v danom prípade nevyužila. Keďže napadnutým rozsudkom bol zmenený rozsudok okresného súdu, sťažovateľka mohla napadnutý rozsudok napadnúť aj z dôvodu, že nesúhlasila s právnym posúdením veci krajským súdom, alebo preto, že konanie pred krajským súdom bolo postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 238 ods. 1 OSP).

Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Svoju právomoc na konanie môže ústavný súd založiť až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľka ako účastníčka konania zvolila medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania dopytom na okresnom súde zistil, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu č. k. 3 CoKR 3/2014-128 z 5. mája 2014 sťažovateľka dovolanie nepodala. Vzhľadom na uvedené obstojí záver, že sťažovateľka nevyčerpala mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu ňou označených

práv účinne poskytoval a na ktorého použitie bola v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP a § 238 ods. 1 OSP oprávnená, čo zakladá neprípustnosť danej sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Podanie dovolania totiž ústavný súd považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04). Ak by bola sťažovateľka z tohto dôvodu dovolanie účinne podala, dovolací súd by bol oprávnený a povinný poskytnúť ochranu jej právam, inými slovami, dovolací súd by bol tým „iným súdom“ v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý by v tejto veci prednostne rozhodoval.

Sťažovateľka pritom nepreukázala, že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a ňou tvrdený dôvod o neprípustnosti dovolania proti napadnutému rozsudku vyplýval z nesprávneho výkladu § 198 ods. 1 OSP. Preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť ako neprípustnú odmietol (napr. III. ÚS 183/2012, III. ÚS 321/2014, II. ÚS 6/2015). S prihliadnutím na uvedené sa ústavný súd argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu ňou označených práv bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015